

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920201917
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5920201917.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Erika Vargu, v sporovej právnej veci žalobcu: Družstvo Fatrapark II. Ružomberok, so sídlom Hrabovská dolina 5386/22, 034 01 Ružomberok, IČO: 36 867 802, zastúpeného zástupcom: advokátska kancelária agner & partners, s.r.o., so sídlom Špitálska 10, 811 08 Bratislava, IČO: 36 722 758, proti žalovanému: Vodárenská spoločnosť Ružomberok, a.s., so sídlom Pri Váhu 6, 034 06 Ružomberok, IČO: 36 672 271, zastúpenému právnu zástupkyňou Mgr. Ivetou Žerebákovou, advokátkou, so sídlom E., XXX XX C., v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/32/2020-132 zo dňa 18.08.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/32/2020-132 zo dňa 18.08.2021 p
o t v r d z u j e .

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) prvým výrokom žalobu zamietol, druhým výrokom rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť vo výške, o ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím Okresného súdu Ružomberok.

2. Výzvou zo dňa 17.02.2021 okresný súd po predbežnom právnom posúdení vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby v zmysle § 138 CSP, nakoľko v tomto konaní, t.j. v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, nie je splnená podmienka účasti všetkých subjektov právneho vzťahu v zmysle § 78 CSP.

3. Dňa 12.03.2021 bolo okresnému súdu zaslané vyjadrenie žalobcu na výzvu súdu a zároveň návrh na pripustenie zmeny žaloby. Žalobca vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol, že z obsahu podanej žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca nespochybňuje platnosť kúpnej zmluvy ako celku, ale predmetom tohto sporu je riešenie výlučne právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. „Dotknutá kúpna zmluva vo svojom obsahu zahŕňa dva od seba relatívne nezávislé právne vzťahy, a to vzťah medzi žalobcom ako predávajúcim 1 a žalovaným ako kupujúcim ohľadne prevodu spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 3/5 k vodnej stavbe prepojenia vodovodu a vzťah medzi spoločnosťou IDEAL CONCEPT ako predávajúcim 2 a žalovaným ako kupujúcim ohľadne prevodu spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 2/5 k vodnej stavbe prepojenia vodovodu. Žalobca žiadnym spôsobom nespochybňuje a ani nemá ambíciu nijako zasahovať do právneho vzťahu vzniknutého medzi žalovaným a spoločnosťou IDEAL CONCEPT, nakoľko nemá právo nakladať s predmetom vlastníckeho práva spoločnosti IDEAL CONCEPT. Obsahom kúpnej zmluvy sú iba vzájomné záväzky medzi kupujúcim a jednotlivým predávajúcim, nie však medzi predávajúcimi

navzájom. Žalobca má za to, že pokiaľ neboli splnené podmienky pre platnosť prevodu vlastníckeho práva (resp. spoluvlastníckeho podielu) iba jedného z predávajúcich na kupujúceho podľa kúpnej zmluvy, nemá to vplyv na platnosť prevodu medzi druhým z predávajúcich a kupujúcim, a teda oba prevody je nutné posudzovať samostatne. Rovnako teda platí, že ani odstúpenie od prevodu spoluvlastníckeho podielu podľa kúpnej zmluvy iba jedným z predávajúcich (za predpokladu, že kúpna zmluva bola platná), nemôže mať vplyv na trvanie platnosti prevodu spoluvlastníckeho podielu druhého z predávajúcich. Ak z obsahu zmluvy vyplýva, že predmetom sporu je výlučne vzťah medzi jedným z predávajúcich a kupujúcim, potom nie sú dané podmienky pre vznik núteného spoločenstva na strane druhého z predávajúcich. Žalobca preto nesúhlasí so záverom, že v predmetnej veci ide o nútené spoločenstvo (§ 78 CSP) v tom zmysle, že by stranou sporu mala /či nemala) byť aj spoločnosť IDEAL CONCEPT. Žalobca poukázal zároveň na to, že písomným oznámením zo dňa 10.12.2019 odstúpil od kúpnej zmluvy, ktorý prejav smeroval voči žalovanému a týkal sa prevodu 3/5-inového spoluvlastníckeho podielu žalobcu k vodnej stavbe prepojenia vodovodu na žalovaného. Naopak vo vzťahu medzi žalovaným a spoločnosťou IDEAL CONCEPT nemohol tento prejav vôle spôsobiť žiadne účinky. V kontexte vyššie uvedeného žalobca zároveň podal návrh na pripustenie zmeny žaloby tak, že navrhol, aby súd po vykonaní dokazovania vydal nasledujúci rozsudok: Súd určuje, že prevod spoluvlastníckeho podielu žalobcu - Družstva Fatrapark II. Ružomberok v rozsahu 3/5 k vodnej stavbe „Prepojenie prevedeného vodovodu s vodovodom od apartmánov CPI Ružomberok a.s.“ postavenej ako líniová stavba vodovodu a kanalizácie na pozemkoch vo vlastníctve Mesta Ružomberok, katastrálne územie C., na základe stavebného povolenia vydaného dňa 11.02.2009 Obvodným úradom životného prostredia v Ružomberku pod č. ŠVS-2009/00068-5, a to na žalovaného - Vodárenská spoločnosť Ružomberok, ku ktorému malo dôjsť na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 21.11.2018 medzi Družstvom Fatrapark II. Ružomberok, Hrabovská dolina 5386/2, Ružomberok ako predávajúcim 1, spoločnosťou IDEAL CONCEPT, s.r.o., Štiavnička 245, Ružomberok ako predávajúcim 2 a Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok, a.s., Pri váhu 6, Ružomberok ako kupujúcim, je neplatný. V prípade, že by súd jeho návrhu nevyhovel (t.j. eventuálne) žalobca navrhol, aby súd vydal rozsudok v tomto znení: Súd určuje, že odstúpenie žalobcu - Družstva Fatrapark II. Ružomberok od kúpnej zmluvy uzavretej dňa 21.11.2018 medzi Družstvom Fatrapark II. Ružomberok, Hrabovská dolina 5386/2, Ružomberok ako predávajúcim 1, spoločnosťou IDEAL CONCEPT, s.r.o., Štiavnička 245, Ružomberok ako predávajúcim 2 a Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok, a.s., Pri váhu 6, Ružomberok ako kupujúcim, a to vo vzťahu k prevodu spoluvlastníckeho podielu Družstva Fatrapark II. Ružomberok v rozsahu 3/5, ku ktorému odstúpeniu došlo písomným oznámením žalobcu zo dňa 10.12.2019, je platné. Žalobca si v oboch prípadoch zároveň uplatnil náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Uznesením č.k. 1Cb/32/2020-107 zo dňa 31.03.2021 okresný súd zmenu žaloby zamietol, z dôvodu, že žalobca neoznačil úplný okruh strán sporu, resp. všetkých subjektov právneho vzťahu, v konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, preto v tomto procesnom štádiu konania nevidel dôvod na pripustenie zmeny žaloby v znení navrhovanom žalobcom, nakoľko to považoval za nevhodné, neefektívne, smerujúce k ďalšiemu predlžovaniu súdneho konania.

5. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 78 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), § 137 písm. c) CSP, § 215 ods. 1 CSP, 217 ods. 1 CSP, § 185 CSP okresný súd žalobu zamietol.

6. Žalobca sa v spore domáha určenia neplatnosti kúpnej zmluvy. K žalobe v prílohe pripojil listinné dôkazy, „na ktoré sa v nej odvoláva, a to kúpnu zmluvu zo dňa 21.11.2018, prehľad vlastníckych vzťahov z portálu Úradu geodézie a katastra SR, čiastočný výpis v LV č. XXXXX, dohodu o pripojenie sa na vodovod zo dňa 08.12.2009, oznámenie o postúpení zo dňa 21.07.2014, list žalovaného zo dňa 13.12.2016, objednávku prepojenia vodovodného potrubia zo dňa 05.11.2018, rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v Ružomberku zo dňa 11.02.2009 a zo dňa 14.04.2009, odstúpenie od zmluvy zo dňa 10.12.2019. Z predloženej kúpnej zmluvy zo dňa 21.11.2018 vyplývalo, že táto bola uzavretá dňa 21.11.2018 medzi žalobcom t.j. Družstvom Fatrapark II. Ružomberok ako predávajúcim 1) a spolu s ním spoločnosťou IDEAL CONCEPT, s.r.o., Štiavnička 245, 034 01 Ružomberok, IČO: 51633418, ako predávajúcim 2) na strane jednej a žalovaným t.j. Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok, a.s. ako kupujúcim na strane druhej. Predmetom kúpnej zmluvy bol záväzok predávajúcich, že na kupujúceho prevedú svoje spoluvlastnícke podiely (predávajúci 1/ spoluvlastnícky podiel vo výške 3/5 a predávajúci 2/ spoluvlastnícky podiel vo výške 2/5) k „Vodnej stavbe“ v celom rozsahu a kupujúci nadobudne od predávajúcich ich spoluvlastnícke podiely k „Vodnej stavbe“ v celom

rozsahu. Žalobca sa žalobou domáha určenia neplatnosti právneho úkonu resp. jeho časti, t.j. určenia, že uvedená kúpna zmluva je v časti prevodu spoluvlastníckeho podielu Družstva Fatrapark II. Ružomberok v rozsahu 3/5 neplatná.“

7. Primárnou otázkou, ktorou sa okresný súd zaoberal pri riešení jednotlivých sporov, bola otázka aktívnej (na strane žalobcu) a pasívnej (na strane žalovaného) vecnej legitímácie účastníkov. Súd po predbežnom právnom posúdení vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby v zmysle § 138 CSP, s poukazom na § 78 CSP. Žalobca napriek výzve súdu žalobu nezobral späť.

8. Vecná legitímácia, či už aktívna alebo pasívna, sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie strán sporu, vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Nedostatok vecnej legitímácie je dôvod pre zamietnutie žaloby. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je.

9. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010 sp.zn. 2Cdo 205/2009).

10. Stranami sporu v sporovom konaní sú žalobca a žalovaný. CSP v § 75 - § 78 rozlišuje procesné spoločenstvo ako samostatné, nerozlučné a nútené.

11. O nútené procesné spoločenstvo ide vtedy, keď hmotnoprávna vecná legitímácia svedčí v spore viacerým subjektom, a teda ak je z hľadiska hmotného práva potrebné a nevyhnutné, aby žalobu uplatnilo viacero subjektov spoločne, alebo ak je pre úspech v spore nevyhnutné žalovať viacero subjektov. Zároveň je nutné doplniť, že každé nútené procesné spoločenstvo je svojou povahou aj nerozlučným spoločenstvom (naopak to neplatí). Podstatou je, že žalobu musí uplatniť viacero subjektov spoločne, alebo pre úspech žalobcu v spore je nevyhnutné žalovať viacero subjektov. Typickým príkladom je kúpna zmluva, resp. iný zmluvný vzťah, na základe ktorého niekto získa vlastníctvo.

12. V posudzovanej veci išlo o žalobcom uplatnený nárok o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej 21.11.2018 medzi žalobcom ako predávajúcim 1) a spolu s ním spoločnosťou IDEAL CONCEPT, s.r.o., Štiavnička 245, 034 01 Ružomberok, IČO: 51 633 418 ako predávajúcim 2) na strane jednej a žalovaným ako kupujúcim na strane druhej, a to v časti prevodu spoluvlastníckeho podielu Družstva Fatrapark II. Ružomberok v rozsahu 3/5. Účastníkom kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosti, resp. jej časti sa žalobca domáha je teda nielen žalobca (predávajúci 1) a žalovaný (kupujúci), ale na strane predávajúceho aj predávajúci 2), a to spoločnosť IDEAL CONCEPT, s.r.o., t.j. kúpnu zmluvu uzatvoril aj ďalší podielový spoluvlastník „Vodnej stavby“. Toto konanie sa tak vlastne dotýka aj ostatného účastníka predmetnej zmluvy, spoločnosti IDEAL CONCEPT, s.r.o., a preto, podobne ako pri akomkoľvek inom záväznom posudzovaní viacstranného právneho vzťahu, by mali byť účastníkom tohto konania všetci účastníci napadnutej zmluvy (tzv. nútené procesné spoločenstvo podľa § 78 ods. 1 CSP). Z povahy veci je teda z hľadiska vecnej legitímácie potrebné, aby v konaní vystupovalo spoločenstvo. „V občianskom súdnom konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy musia byť účastníkmi všetci, ktorí túto zmluvu uzavreli (prípadne ich právni nástupcovia), a to buď ako žalobcovia alebo ako žalovaní. V týchto veciach totiž účastníci kúpnej zmluvy vystupujú ako nerozluční spoločníci“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 122/2002, ZSP 30/2004). V danom prípade sa otázka neplatnosti kúpnej zmluvy (bez ohľadu na to, že žalobca sa domáha určenia neplatnosti kúpnej zmluvy v časti prevodu spoluvlastníckeho žalobcu ako predávajúceho 1/ v rozsahu 3/5) uzatvorenej naraz viacerými osobami, tak ako je uvedené vyššie, dotýka aj ďalšej osoby (subjektu tohto právneho vzťahu), ktorá však nie je zúčastnená v tomto konaní, t.j. v predmetnej veci sa na konaní ako žalobcovia nezúčastňujú všetci účastníci napadnutej zmluvy. Okresný súd žalobu žalobcu pre nedostatok vecnej legitímácie zamietol, preto sa ďalej meritom prejednávaneho sporu nezaoberal, žalobu nepreskúmaval po vecnej stránke, t.j. nevykonával dokazovanie vo veci samej. Z uvedeného dôvodu sa okresný súd teda nezaoberal argumentáciou žalobcu prezentovanou v žalobe a

jeho podaniach produkovaných v rámci konania. Rovnako okresný súd nevykonával ani dôkazy navrhnuté stranami sporu, a to z dôvodu hospodárnosti a s poukazom na odôvodnenie tohto rozsudku, keď vykonanie navrhnutých dôkazov by rozhodnutie súdu v danom prípade nezmenilo. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP.

13. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov § 365 ods. 1 písm. h) a e) CSP. Súd prvej inštancie nesprávne právne interpretoval hmotnoprávny stav prípadu, pričom žiadnym spôsobom nezohľadnil žalobcom uvádzanú argumentáciu. Súd prvej inštancie nesprávne právne aplikoval § 78 CSP, neprimeraným výkladom predmetného ustanovenia vytkol žalobcovi neuplatnenie žaloby tak, aby medzi stranami sporu vystupovala aj spoločnosť IDEAL CONCEPT, s.r.o., a teda nesprávnym spôsobom vyhodnotil vecnú legitimitáciu strán sporu, na základe čoho žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

14. Súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP). Vzhľadom na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá z procesných dôvodov odvolávajúc sa na § 78 CSP, neboli vykonané žiadne žalobcom navrhnuté dôkazy potrebné na objasnenie faktického stavu a zistenie rozhodujúcich skutočností. Nesprávna interpretácia hmotnoprávneho stavu veci okresným súdom a nadväzujúca neprimeraná a právne nesprávna aplikácia § 78 CSP (ods. 17. až 23. rozsudku). Primárnou a pre toto konanie v konečnom dôsledku jedinou otázkou, ktorou sa okresný súd zaoberal, bolo vyhodnocovanie vecnej legitimitácie účastníkov sporu. Pod vecnou legitimitáciou (či už pasívnou, alebo aktívnou) možno rozumieť to, komu v civilnom súdnom konaní vychádzajú z hmotného práva príslúcha oprávnenie byť stranou sporu. Teda pre prípad aktívnej vecnej legitimitácie možno hovoriť o tom, kto je, resp. má byť nositeľom subjektívneho práva a pre prípad pasívnej vecnej legitimitácie sa zisťuje, kto je, resp. má byť nositeľom subjektívnej povinnosti jemu vyplývajúcej z hmotného práva. O týchto subjektívnych právach a povinnostiach následne v rámci civilného sporového konania rozhoduje. Okresný súd sám zdôraznil, že hodnotenie vecnej legitimitácie strán sporu je imanentnou súčasťou každého civilného súdneho konania a je obligatórne skúmaná nezávisle od toho, či ju ktokoľvek z účastníkov súdneho konania namieta. Podľa okresného súdu ide v predmetnej veci o inštitút núteného spoločenstva v zmysle § 78 CSP, pričom hmotnoprávna legitimitácia svedčí v spore viacerým subjektom. Z odôvodnenia ďalej vyplýva, že pre úspech v tomto konkrétnom spore je podľa okresného súdu nutné, aby bola žaloba uplatnená tak, že stranami sporu budú obaja predávajúci, a to ako žalobca tak aj spoločnosť IDEAL CONCEPT s.r.o. Žalobca sa s rozhodnutím súdu v celom rozsahu nestotožnil, považuje ho za nedostatočne odôvodnené a právne neudržateľné. Žalobca opätovne zdôraznil a poukázal na štruktúru vzťahov vzniknutých a vyvíjajúcich sa chronologicky pred podaním žalobného návrhu v predmetnej veci. „Odkazujúc na obsah podanej žaloby v spojitosti s prílohami a všetkými doterajšími vyjadreniami má Žalobca za dostatočne preukázané a vysvetlené, že Kúpna zmluva uzavretá medzi (i) žalobcom ako predávajúcim 1 (podpísaná dňa 05.11.2018); (ii) spoločnosťou IDEAL CONCEPT ako predávajúcim 2 (podpísaná dňa 07.11.2018) a (iii) Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok ako Kupujúcim (podpísaná 21.11.2018) bola čiastočným vyústením dovtedajšieho priebehu udalostí, vzťahov a rokovaní medzi súkromnými investormi Hlavného vodovodu a Prepojenia vodovodu a Mestom Ružomberok vystupujúcim prostredníctvom Žalovaného, teda Vodárenskej spoločnosti Ružomberok. Podrobný opis priebehu týchto udalostí je obsiahnutý v žalobe žalobcu z 31.10.2020.“ Uzavretie predmetnej zmluvy tak malo byť súčasťou doriešenia vzťahov k hlavnému vodovodu v nepochybné širšom rozsahu. K tomu však neprišlo a žalovaný sa v súvislosti s hlavným vodovodom majetkovo vysporiadal len so spoločnosťou CPI, ktorej investície do hlavného vodovodu predstavovali 41% z celkových nákladov. Voči žalobcovi, ktorý sa finančne podieľal na výstavbe hlavného vodovodu v rozsahu 59 % celkových nákladov, sa žalovaný odmlčal, prestal komunikovať a nevyjadril vôľu doriešiť otvorené majetkové vzťahy. Súčasťou týchto vzťahov týkajúcich sa hlavného vodovodu však spoločnosť IDEAL CONCEPT, s.r.o. nikdy nebola, nie je s nimi prepojená a logicky nemá záujem na odstúpení od zmluvy vo svojom 2/5 podiele. „Nie je preto daný ani ekonomický, či hospodársky dôvod, ktorý by zakladal legitímny právny záujem spoločnosti IDEAL CONCEPT na jej účasti v spore. Spoločnosť IDEAL CONCEPT ako nový investor projektu Fatrapark 3 jednoducho nebola súčasťou vzťahov, v ktorých má vecný predmet sporu svoj počiatok a nevysporiadané majetkové práva, na základe ktorých Žalobca žaluje o určenie neplatnosti Kúpnej zmluvy (resp. určenie platnosti odstúpenia od Kúpnej zmluvy) sa spoločnosti IDEAL CONCEPT netýkajú. Z priebehu udalostí a skutkového stavu prípadu je teda bez pochyb zjavné, že neexistuje legitímny dôvod, prečo by účastníkom tohto predmetného súdneho konania mala byť spoločnosť IDEAL CONCEPT.“ Žalobca poukázal na existenciu dvoch od seba oddeliteľných a nezávislých právnych vzťahov, resp. zmlúv nachádzajúcich sa na jednej listine. Predmetná kúpna zmluva podľa žalobcu obsahuje dva od seba oddeliteľné zmluvné vzťahy, ktoré síce majú ako spoločného menovateľa žalovaného čoby kupujúceho, no navzájom sa nekrižia, nezasahujú do seba a ani nie sú vzájomne podmienené, a to:

„a) vzťah medzi žalobcom ako predávajúcim 1 a žalovaným ako kupujúcim, pričom predmetom prevodu bol spoluvlastnícky podiel v rozsahu 3/5 k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu

b) vzťah medzi spoločnosťou IDEAL CONCEPT ako predávajúcim 2 a žalovaným ako Kupujúcim, pričom predmetom prevodu bol spoluvlastnícky podiel v rozsahu 2/5 k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu.“ „Jedná sa teda celkom zrejme o odlišné predmety prevodu a odlišných predávajúcich, ktorých v samej podstate veci nespája nič. Preniesť argumentáciu súdu do praxe by znamenalo, že pre splnenie procesnej podmienky vecnej legitímácie účastníkov civilného by tiež postačovalo, keby sa predmetné kontrakty nachádzali na dvoch fyzicky oddelených listinách. V takom prípade možno predpokladať, že Súd by o spoločnosti IDEAL CONCEPT ako predávajúcom 2 bližšie informácie nevedel, nepoznal by obsah listiny, ktorou sa prevádzal 2/5 spoluvlastnícky podiel k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu na Vodárenskú spoločnosť Ružomberok a počas konania by sa nevynorila žiadna pochybnosť o nedostatočnom okruhu účastníkov konania.“ Podobne by mohol nastať stav, kedy by napríklad previedol len žalobca svoj 3/5 spoluvlastnícky podiel k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu a zvyšného 2/5 podielu spoločnosti IDEAL CONCEPT by sa tento kontrakt žiadnym spôsobom nedotkol. A predsa by sa takáto situácia z vecného, obsahového právneho hľadiska žiadnym spôsobom nelíšila od toho, keď sú z praktického hľadiska zachytené dva oddeliteľné a od seba nezávislé právne vzťahy, resp. kontrakty fyzicky na jednej listine. Nie je preto logické a udržateľné tvrdiť, že v tomto prípade ide o nútené spoločenstvo v zmysle § 78 CSP. V tomto prípade totiž nemožno hovoriť o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, rovnako ako nemožno v hovoriť o určení neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou IDEAL CONCEPT a Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok, a.s. „Žalobca podanou žalobou prostredníctvom tohto konania žaluje o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy ako dvojstranného právneho uzavretej medzi ním a žalovaným, ktorého predmetom bol prevod spoluvlastníckeho podielu.“ Analogicky možno podľa žalobcu pre tento prípad odkázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2010 sp.zn. 3 Cdo 51/2009, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2011, a to nasledovne: „R 30/2011: V konaní o určenie, komu patrí spoluvlastnícky podiel niektorého zo spoluvlastníkov nehnuteľnosti, je pasívne vecne legitimovaný iba podielový spoluvlastník, práva ktorého navrhovateľ popiera.“ Žalobca citoval z tohto rozhodnutia „Rozsudok krajského súdu napadla navrhovateľka dovolaním, v ktorom uviedla, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. d O.s.p.). Odvolací súd vzal pri rozhodovaní na zreteľ stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 54/1973 k niektorým otázkam rozhodovania vo veciach podielového spoluvlastníctva, toto stanovisko ale aplikoval účelovo, lebo z neho vyplýva opak toho, čo tvrdí v napadnutom rozhodnutí. Podľa uvedeného stanoviska spoluvlastník sa môže domáhať určovacím návrhom za podmienok ustanovenia § 80 písm. d O.s.p. určenia, že mu prislúcha spoluvlastnícke právo a v akom podiele. Aktívnu legitímáciu aj len jedného spoluvlastníka na podanie zapieracieho (negatívneho) návrhu pripúšťalo už rozhodnutie uverejnené pod č. 58/1957 Zbierky rozhodnutí československých súdov. Niet dôvodu, aby nebolo možné pripustiť Žalobu čo aj len jediného zo spoluvlastníkov nehnuteľnosti, ak sa domáha určenia, že odporca nie je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Podobne, ako v prípade negatívneho návrhu, to musí platiť aj v prípade pozitívneho určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu. Navrhovateľka nepopiera vlastnícke právo ostatných spoluvlastníkov, preto voči nim ani nemôže mať naliehavý právny záujem na určení v zmysle § 88 písm. d) O.s.p. Právne postavenie ostatných spoluvlastníkov v prípade určenia spoluvlastníckeho práva navrhovateľky voči len jednému zo spoluvlastníkov -odporcov, sa nemení. Vo vzťahu k ostatným spoluvlastníkom žiadnu zhodu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností dosiahnuť netreba, pretože sú v súlade. O tom, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, rozhoduje povaha predmetu konania z hľadiska hmotného práva. Medzi navrhovateľkou a ostatnými spoluvlastníkmi nie je hmotnoprávny vzťah vyplývajúci z určenia spoluvlastníckeho práva, preto by návrh na určenie spoluvlastníckeho podielu vo vzťahu k ostatným spoluvlastníkom nemohol byť úspešný. Spoluvlastník, ako každý právny subjekt, má právo na ochranu proti tretím osobám a môže teda uplatňovať nárok na ochranu práv vyplývajúcich z jeho podielu. Nejestvuje dôvod pre nepripustenie určovacieho návrhu podaného jedným zo spoluvlastníkov proti subjektu, ktorý tvrdí, že je výlučným vlastníkom, ak sa domáha iba určenia svojho spoluvlastníctva na predmetnej nehnuteľnosti, takisto sa môže domáhať určenia, že je spoluvlastníkom nehnuteľnosti v podiele, ktorý je v katastri nehnuteľnosti vedený na odporcu. Práva ďalších spoluvlastníkov takýmto návrhom ani prípadným rozhodnutím súdu nie sú dotknuté; nemožno preto požadovať, aby účastníkmi konania boli v takom prípade všetci spoluvlastníci. Len v prípade, že by predmetom návrhu bolo určenie výlučného vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam alebo určenie, že je ich spoluvlastníkom v podiele, ktorý je väčší, než je spoluvlastnícky podiel odporcu, musia byť všetci spoluvlastníci účastníkmi

takéhoto konania. V danom prípade však o takýto prípad nejde. Z uvedených dôvodov žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.“ Opodstatnenosť uplatneného dovolacieho dôvodu je vyvodzovaná z názoru dovolateľky, že v konaní o určenie, že poručiteľka bola ku dňu smrti spoluvlastníčkou označených nehnuteľností, a teda nie sú pasívne legitimovaní všetci spoluvlastníci sporných nehnuteľností. „V prejednávanej veci sa navrhovateľka domáhala určovacím návrhom podľa § 80 písm. c/ O.s.p., aby súd určil, že jej právna predchodkyňa O. N. bola ku dňu smrti spoluvlastníčkou vyššie označených nehnuteľností. Krajský súd na rozdiel od súdu prvého stupňa, ktorý žalobe vyhovel, založil svoje zmeňujúce rozhodnutie na právnom názore, že v spore o určenie spoluvlastníckeho podielu sú pasívne legitimovaní všetci spoluvlastníci týchto nehnuteľností. Dovolací súd uvedený názor odvolacieho súdu nepovažuje za správny. Návrh na určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, či nie je, treba považovať za určovací návrh podľa § 80 písm. c/ O.s.p. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti takéhoto návrhu je aj skutočnosť, že účastníci sú vecne legitimovaní. Všeobecne sa pod vecnou legitímáciou rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). V konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo, je či nie je, má vecnú legitímáciu ten, kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide, alebo ten, koho právnej sféry sa sporný právny vzťah alebo spoločné právo týka. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, nemajú výlučne len tí, ktorí sú účastníkmi sporného vzťahu alebo práva; prípustné je tiež určenie právneho vzťahu alebo práva, ktorých sa navrhovateľ z hľadiska hmotného práva nezúčastnil, ak sa takto právny vzťah alebo právo dotýka jeho právnej sféry a ním požadované určenie preto môže ovplyvniť jeho právne postavenie. Každá vec (teda aj nehnuteľnosť) môže patriť jedinému vlastníkovi alebo môže byť v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb (§ 136 Občianskeho zákonníka). Podstata podielového spoluvlastníctva spočíva v tom, že každý zo spoluvlastníkov sa podieľa na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v rozsahu, aký zodpovedá veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka); výška spoluvlastníckeho podielu, pretože ide o právny vzťah len „ideálny“, nevyjadruje konkrétnu reálnu časť veci, ale mieru, ktorou sa jednotliví spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. Tento ideálny podiel na spoluvlastníctve, ktorý je tiež predmetom občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka, má charakter samostatnej „veci“ (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 27/2005), preto sa právny osud jednotlivých podielov posudzuje samostatne. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v konaní o určenie vlastníctva k spoluvlastníckemu podielu, je pasívne legitimovaný iba dotknutý spoluvlastník tohto spoluvlastníckeho podielu z dôvodu, že právnej sféry ďalších spoluvlastníkov sa toto konanie netýka a výsledok konania (určenie práva ku konkrétnemu spoluvlastníckemu podielu) nemôže mať na ich právne pomery žiaden vplyv, t.j. nemôže mať žiaden dopad na vymedzenie ich práv a povinností týmto súdnym rozhodnutím. Rozsudok sa v takomto prípade nemusí vzťahovať na všetkých účastníkov právneho vzťahu (§ 91 ods. 2 O.s.p.), ako nesprávne uvádza odvolací súd, z čoho vyplýva, že účastníkmi konania o takomto návrhu nemusia byť všetci spoluvlastníci sporných nehnuteľností. Za situácie, keď navrhovateľka len proti jednému zo spoluvlastníkov podala návrh na určenie, že poručiteľka bola v čase smrti spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností len v určitom podiele, ktorý je v katastri nehnuteľnosti vedený ako predmet spoluvlastníctva toho, proti komu návrh smeruje, dospel odvolací súd k nesprávnemu záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, v dôsledku čoho nesprávne rozhodol.“ „Z uvedeného vyplýva, že dovolateľka opodstatnene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. Dovolací súd vzhľadom na to dovolaním napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.). Z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke stanovísk pod R 30/2011 jednoznačne vyplýva, že náhľad na nútené procesné spoločenstvo v rámci civilného konania nemôže byť ani v prípade spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnom majetku absolútny a extenzívny“. Bezpochyby je potrebné skúmať charakter vzájomných vzťahov vznikajúcich pri rôznych situáciách s ohľadom na to, či sú nejakým spôsobom ostatní spoluvlastníci prepojení s predmetom konania a či oprávnené záujmy môžu byť nejakým spôsobom výsledkom konania ovplyvnené. V tomto prípade však ide o práve opačnú situáciu: „(i) spoločnosť IDEAL CONCEPT mala záujem odplatne previesť svoj spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 2/5 k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu na Vodárenskú spoločnosť Ružomberok;(ii) spoločnosť IDEAL CONCEPT ako Predávajúci 2 predala svoj spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 2/5 k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu Vodárenskej spoločnosti Ružomberok;(iii) spoločnosť IDEAL CONCEPT nebola majetkovo-právne zapojená do vzájomných vzťahov v súvislosti so stavbou Hlavného vodovodu;(iv) neexistuje žiaden legitímny dôvod na to, aby

bol prevod 2/5 spoluvlastníckeho podielu jedného spoluvlastníka podmienený súčasným prevodom 3/5 spoluvlastníckeho podielu druhého spoluvlastníka) platnosť zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou IDEAL CONCEPT a Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok nebola nateraz nikým napadnutá ani spochybnená. Vychádzajúc z uvedeného nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby pre faktické vedenie tohto sporu bolo potrebné zahrnúť do okruhu účastníkov, a to akýmkoľvek spôsobom, aj spoločnosť IDEAL CONCEPT. Okrajovo možno v súvislosti s uvedeným poukázať tiež na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2013, sp. zn. 14Co 76/2012, citované tiež komentárom k Civilnému sporovému poriadku“.

15. V odvolaní žalobca uviedol, že „Pri uplatnení nárokov zo zmluvy o obstaraní zázradu nejde o milené procesné spoločenstvo“. Napriek tomu, že typicky je pri zmluve o obstaraní zázradu častá pluralita na strane kupujúcich a jedna predávajúca zmluvná strana, tak toto rozhodnutie podobne poukazuje na situáciu, keď sa pluralita účastníkov zmluvy žiadnym spôsobom nekříži, jednotlivé subjekty vzťahu na jednej strane medzi sebou nie sú žiadnym spôsobom prepojené priamymi vzťahmi v súvislosti s uzavretím danej zmluvy a vychádzajúc z tohto hmotnoprávneho stavu nevzniká pri prípadnom spore nútené procesné spoločenstvo. Rovnako ako v súdnom spore žalobcu a žalovaného. Ohľadom žalobcom žalovanej neplatnosti právneho úkonu, tak ako to bolo v súvislosti s procesným postavením núteného spoločenstva v rámci súdneho konania dôvodené, možno jednoznačne oddeliť právny vzťah (i) Žalobcu a Žalovaného a (ii) spoločnosti IDEÁL CONCEPT a žalovaného i v samotnej hmotnoprávnej podstate. V zmysle ustanovenia § 41 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej ako: „Občiansky zákonník“): „Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.“ O uvedenom okrem iného, podľa žalobcu, svedčí aplikačnou praxou neprekonané rozhodnutie Najvyššieho súdu Československej republiky z 15.2.1980 sp. zn. 11 To 62/79, publikované ako judikát pod značkou R 3/1981: „Pre úvahu o tom, či ide o časť právneho úkonu, ktorý nemožno oddeliť od ostatného obsahu úkonu, je nerozhodné, že sa právny úkon týka veci (napr. pozemku), ktorú možno oddeliť, ale rozhodné je, či ide o obsahovo oddeliteľnú časť úkonu.“ Z predložených dokumentov a vyjadrení je podľa žalobcu zjavné, že predmetné dva právne vzťahy založené kúpnu zmluvou sú navzájom neprepojené a nezávislé. Medzi žalobcom a spoločnosťou IDEAL CONCEPT nebol danou kúpnu zmluvou založený žiaden vzťah, a teda je kúpna zmluva 3/5 spoluvlastníckeho podielu jednoznačne a nespochybniteľne oddeliteľná a oddelená od kúpnej zmluvy k 2/5 spoluvlastníckemu podielu na vodnej stavbe prepojenia vodovodu. Ďalej v prospech uvedenej právnej argumentácie žalobcu hovorí tiež rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 31.07.2012, sp.zn. 29 Cdo/1816/2011: „Posúdenie toho, či je možné oddeliť časť úkonu od ostatného obsahu, úzko súvisí s jeho výkladom; uplatnia sa preto interpretačné zásady, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 35 ods. 2 OZ. Pritom oddeliteľnosť je nevyhnutné posudzovať podľa obsahu právneho úkonu; je preto rozhodné, či ide o časť právneho úkonu obsahovo oddeliteľnú (je bezvýznamné, že sa právny úkon týka veci, ktorú je možné oddeliť)“. Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 27.04.2007, sp.zn. 33 Odo 410/2006: „Nie je vylúčené, aby boli do jednej listiny pojaté viaceré právne úkony. Ak je jeden z nich postihnutý neplatnosťou, musí sa súd zaoberať tým, či ho možno oddeliť od ostatného právneho úkonu (§ 41 OZ), pričom treba dbať na to, aby bola rešpektovaná vôľa účastníkov s prihliadnutím na účel, dosiahnutie ktorého sledovala osoba konajúca právny úkon. Len tak možno zistiť, či ide o právne úkony navzájom od seba oddeliteľné a spôsobilé na samostatnú existenciu, alebo či je potrebné považovať zmluvu ako jeden nedeliteľný celok. Na posúdenie toho, či je časť právneho úkonu oddeliteľná od jeho ostatného obsahu, sa pritom uplatňujú interpretačné zásady, ktoré vyplývajú z § 35 ods. 2 OZ.“ Autor komentáru k Občianskemu zákonníku potom nasledovnú rozhodovaciu prax súdov zhrnul nasledovne: „Judikatúra súdov ďalej zdôrazňuje, že pri posudzovaní otázky, či časť právneho úkonu postihnutého dôvodom neplatnosti možno oddeliť od ostatného obsahu tohto úkonu (§ 41 OZ), je potrebné dbať, aby bola rešpektovaná skutočná vôľa účastníkov právneho úkonu s prihliadnutím na účel, dosiahnutie ktorého sledovali strany robiace právny úkon.“ S prihliadnutím na argumentáciu v druhej polovici strany 6 tohto odvolania, ako aj v priebehu celého konania jednoznačne deklarovaný faktický a právny stav prípadu je zjavné, že ako Žalobca, tak aj spoločnosť IDEAL CONCEPT nakladali so svojim vlastníckym právom. Opätovne treba zdôrazniť, že Žalobca nemá právo nakladať s predmetom vlastníckeho práva spoločnosti IDEAL CONCEPT a spoločnosť IDEAL CONCEPT žiadnym spôsobom nespochybňovala platnosť prevodu svojho 2/5 spoluvlastníckeho podielu k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu. Hoc v skutkovo odlišnej veci, na bežnú prax, že na jednej listine sa nachádza viacero zmluvných vzťahov, poukazuje i rozsudok Krajského súdu v Ústí nad Labem z 30.12.1993, sp. zn. 15 Ca 378/93-6: „Viacero zmlúv na jednej listine - Ak obsahuje listina viacero zmlúv, - ktorých niektoré nie sú schopné vkladu, musí byť spoľahlivo zistené...“ Odhliadnuc

od toho, že uvedený rozsudok sa ďalej týka prepojenia či neprepojenia jednotlivých zmlúv a ich zápisu do katastra nehnuteľnosti, dáva jasný obraz o tom, že je bežnou praxou, keď sú viaceré zmluvy zahrnuté do jednej listiny. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd žalobu zamietol z procesných dôvodov, potom neboli pripustené, vykonané a zhodnotené žiadne dôkazy predložené a navrhované žalobcom.

16. Žalobca v odvolaní uviedol, že „samotný rozsudok súdu prvej inštancie ako aj jeho odôvodnenie sú vecne i právne neudržateľné. Hoci má samotný rozsudok 9 strán, súd sa v ňom s obsahom samotnej žaloby žalobcu, vyjadrením žalobcu z 05.03.2021 a celkovou faktickou i právnou argumentáciou nevysporiadal ani len okrajovo. Dôvodiť však tým, že vzhľadom na údajne nedostatočný okruh účastníkov konania je bezvýznamné a neúčelné venovať argumentácii žalobcu pozornosť, by ale bolo nelogické. Žalobca opakovane objasňoval, vysvetľoval a uvádzal dôvody, prečo nie je pre pokračovanie v konaní správne, možné a spravodlivé požadovať označenie širšieho spektra účastníkov predmetného súdneho sporu. Bez zreteľa na osobitný charakter vzniknutej situácie súd v podstate bez akéhokoľvek bližšieho prepojenia s jadrom prípadu a argumentáciou Žalobcu v odôvodnení rozsudku len uviedol teoreticko-právne definície a zhodnotil, že pri kúpnej zmluve s pluralitou účastníkov na ktorejkoľvek zo strán ide v prípade súdneho konania o nútené procesné spoločenstvo v zmysle ustanovenia § 78 CSP. Ako už však bolo uvedené, Súdom ponúkané odôvodnenie sa nachádza v natoľko všeobecnej rovine, že tieto myšlienkové postupy nie je možné aplikovať bez výnimky na každý jeden prípad plurality subjektov v kontraktálnych vzťahoch. Vyplyva to zo samotnej podstaty faktického stavu predmetného prípadu, logiky inštitútu núteného procesného spoločenstva a predloženej ustálenej rozhodovacej praxe súdov. Nemožno sa preto uspokojiť s nesprávne uchopeným faktickým stavom prípadu, strohým odvolaním sa teoreticko-právne definície, neadekvátny jazykovo-gramatický výklad práva, resp. v tomto prípade predovšetkým ustanovenia § 78 CSP a na to nadväzujúce rozhodnutie obsiahnuté v Rozsudku Súdu prvej inštancie. Pre komplexnejší pohľad na vec, širšie súvislosti a adekvátne zhodnotenie postupu vo veci je potrebné pripustiť, že pre primeraný a logicky správny výklad obsahu mnohých ustanovení je potrebné sledovať význam, resp. cieľ konkrétneho ustanovenia v spojení s inými ustanoveniami či ďalšími právnymi predpismi. A to právne tak, ako procesné ustanovenie § 78 CSP nadväzuje na hmotnoprávne ustanovenie § 41 Občianskeho zákonníka. Pritom i v prepojení týchto dvoch ustanovení môže v bežnom fungovaní, realizácii právnych vzťahov a vedení sporov nastať veľké množstvo výsledných kombinácií, ktoré je pre úspešné posúdenie potrebné individuálne skúmať a vyhodnocovať, a to ako obsahovo, tak následne i z právneho hľadiska.“ Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý dal do pozornosti, že okresný súd vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby ako zjavne neopodstatnený. Na základe výzvy okresného súdu zo dňa 17.02.2021, kde okresný súd vyslovil predbežný právny názor, podal žalobca návrh na zmenu žaloby. V danej veci okresný súd uznesením zo dňa 31.3.2021 nepripustil zmenu žaloby. Podľa žalovaného okresný súd správne vec právne posúdil i s poukazom na ZSP 3/2004, s. 66, v zmysle ktorého, v občianskom súdnom konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy musia byť účastníkmi všetci, ktorí túto zmluvu uzavreli (prípadne ich právni nástupcovia), a to buď ako žalobcovia alebo ako žalovaní. V týchto veciach totiž účastníci kúpnej zmluvy tvoria nerozlučné spoločenstvo a vystupujú ako nerozluční spoločníci. V zmysle § 78 ods. 2 CSP súd žalobu zamietne, ak nie je splnená podmienka účasti všetkých subjektov podľa ods. 1 § 78 CSP. Nemožno súhlasiť s právnou argumentáciou žalobcu, že rozsudok okresného súdu je nedostatočne odôvodnený a právne neudržateľný. Okresný súd v posudzovanej právnej veci vyzval žalobcu výzvou zo dňa 17.02.2021 ohľadom podanej žaloby na späťvzatie žaloby pri posúdení predbežného právneho názoru súdom. Žalobca zotrval na svojich postojoch a súd nepripustil zmenu žaloby v zmysle intencií vo výzve zo dňa 17.02.2021. Rovnako súd správne interpretoval zákonné ustanovenie, podľa ktorého vo veci rozhodol, a to najmä i s odkazom na ustálenú súdnu prax. Teda neobstojí tvrdenie žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozsudku. „Je to zrejme aj z ustanovenia rozsudku NS SR 2Cdo/205/2009, kde preskúmvanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho rozhodnutia. Vecnú legitímáciu súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadny z účastníkov konania nenamieta. To, že súd sa výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou nezaoberal.“ „Právnu argumentáciu žalobcu, že súd nesprávne vo veci rozhodol a na podporu svojich tvrdení uviedol rozhodnutie vo veci určovacej žaloby na spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti uznesenie NS SR 3Cdo 51/2009 nie je použiteľný na danú právnu vec. Spomenuté uznesenie Najvyššieho súdu rieši úplne diametrálne iný právny spor (t.j. určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti). Avšak v spore vedenom medzi žalobcom a žalovaným v konaní 1Cb/32/2020 na OS Ružomberok je prejednávaný iný predmet sporu a konania. Žalobca sa domáha vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy a teda nejde o totožnú vec ako sa mylne domnieva žalobca.“ Nie je možné stotožňovať

konanie o určení vlastníckeho práva s konaním o vyslovenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Nakoľko žalobca sa domáha vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy, uvádzanie žalobcom uznesenia NS SR nesúvisí s prejednávanou právnou vecou. „Právny názor žalobcu ohľadom ďalších dôvodov odvolania žalobcu neobstojí, nakoľko nemožno súhlasiť, že ide o samostatné 2 kúpne zmluvy. Žalovaný si riadne z kúpnej zmluvy splnil svoje povinnosti ako kupujúci. Zároveň zmluvné strany v bode VI. záverečné ustanovenia v bode 4 vyhlásili účastníci kúpnej zmluvy, že zmluva nebola uzavretá v tiesni, za nápadne nevýhodných podmienok a ani v omyle. V bode 5 je vyhlásenie zmluvných strán, že na znak súhlasu s jej obsahom strany pripájajú svoje vlastnoručné podpisy.“ I z toho je zrejmé, že nie je možné sa domáhať neplatnosti kúpnej zmluvy. Žalovaný trvá na tom, že kúpna zmluva je platná a iný prístup by bol v rozpore s princípom právnej istoty a dobrej viery účastníkov konania. Ústavný súd v rámci tohto výkladu zdôraznil, že s princípom právnej istoty sa spája s jeho uplatňovaním v právnom štáte požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem (PL. ÚS 15/98, tiež PL. ÚS 1/04 alebo PL. ÚS 8/04). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu pod sp.zn. 1Cb/32/2020 zo dňa 18.08.2021 ako vecne správny potvrdil.

18. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v celom rozsahu rozporuje vyjadrenie žalovaného, jeho obsah, logickú štruktúru i výsledné závery z neho vychádzajúce. „Je očakávateľné a neprekvapujúce, že žalovaný sa stotožňuje a obsahovým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Žalovaný však už v bode 2. svojho vyjadrenia tvrdí, že s odkazom na príslušnú právnu úpravu predmetných zákonných ustanovení je rozsudok náležite odôvodnený. Žalobca opätovne poukazuje na to, že hoci má rozsudok súdu prvej inštancie 9 strán, argumentácii žalobcu sa nevenoval v podstate ani okrajovo a jeho ťažiskovým obsahom je jedine zhrnutie faktickej argumentácie strán sporu a odvolanie sa na nevhodne uchopené a nesprávne aplikované ustanovenie § 78 CSP. Po dôslednom oboznámení sa s rozsudkom a vo svetle predložených argumentov je viac než zrejmé, že odôvodnenie Súdu prvej inštancie zostalo len vo formálnej rovine, pričom obsahovo sa žiadnym spôsobom s argumentáciou žalobcu nevysporiadalo. Logicky vystavaná a rozhodovacou praxou podopretá argumentácia žalobcu zostala doposiaľ bez spätnej väzby.“ Na viac žalovaný v bode 2. svojho vyjadrenia tvrdí, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku rozhodol i s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax. Jedná sa však o tvrdenie vyťahnuté z kontextu, a to za účelom navodenia dojmu náležitého vysporiadania sa so skutkovou i právnou argumentáciou žalobcu. Totižto súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 122/2002. „V posudzovanej veci nepochybne účastníkmi kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosti sa žalobca domáhal, bola nielen žalovaná, ale na strane kupujúcich to holi aj manželka R. a X.. Keďže v spore o neplatnosť kúpnej zmluvy sa predmet konania týkal tak predávajúceho ako aj kupujúceho, museli byť všetci títo nositelia hmotnoprávných oprávnení (povinností), účastníkmi tohto konania.“ Žalobca uzavrel so žalovaným kúpno-predajnú zmluvu, ktorej predmetom bol prevod spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 3/5 k vodnej stavbe prepojenia vodovodu. Tento právny vzťah sa žiadnym spôsobom nekříži, nezasahuje ani nemá žiadne prepojenie s prevodom 2/5 spoluvlastníckeho podielu medzi spoločnosťou IDEAL CONCEPT a Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že predmetné právne vzťahy sú zachytené na jednej listine. „Žalobca sa ohľadom uvedeného v celom rozsahu odvoláva o argumentačnú schému odvolania.“ „Z vyjadrenia žalovaného ďalej možno vyčítať nesúhlas s oporou argumentačnej štruktúry žalobcu (okrem iného) o uznesenie 3 Cdo 51/2009 z 28. októbra 2010, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3/2011. Žalovaný v tomto smere tvrdí, že nejde o totožnú vec, ako sa údajne mylne domnieva žalobca. V prvom rade, akékoľvek iné rozhodnutie súdnej autority označiť za „totožnú vec“, by bolo logickým nezmyslom. Žalovaný však len stroho poukázal na inštitút spoluvlastníckeho práva, no neuviedol žiaden skutočný dôvod či zrozumiteľné vysvetlenie, prečo by na predmetné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 51/2009 z 28. októbra 2010 nemalo byť analogicky prihliadnuté- Práve naopak, z hrubo vyznačenej citácie na spodnej časti strany 4 odvolania jasne vyplýva, že navrhovateľke vtedy nepopierala vlastnícke práva ostatných spoluvlastníkov a ich postavenie by sa rozhodnutím súdu žiadnym spôsobom ani nezmenilo. Podobne, v tomto spore neexistuje žiaden legitímny dôvod na to, aby bol prevod 2/5 spoluvlastníckeho podielu jedného spoluvlastníka podmienený súčasným prevodom 3/5 spoluvlastníckeho podielu druhého spoluvlastníka.“ „Odhládnuť od vyššie uvedeného sa žalobca vo svojej argumentácii okrem rozhodnutia (i) R 30/2011 (uznesenie NS SR 3 Cdo 51/2009 z 28. októbra 2010) oprel okrajovo tiež o (ii) rozsudok Krajského súdu Bratislava 14 Co 76/2012 z 10. decembra 2013, (iii) rozhodnutie R 3/1981 (iv) rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 29 Cdo 1816/2011 z 31. júla 2012 a (v) uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 410/2006 z 27. apríla 2007. Žalovaný však ďalej nepokračoval s dôvodením, že nejde o „totožné veci“. A je tomu tak preto, lebo všetky uvedené a v odvolaní citované rozhodnutia súdnych autorít, ktoré možno bezpochyby

označiť za ustálenú rozhodovacia prax, podopierajú a potvrdzujú tvrdenia žalobcu. Taktiež je potrebné neprehladnúť prepojenie procesného ustanovenia § 78 CSP s hmotnoprávnym ustanovením § 41 OZ, a to obzvlášť so zreteľom na rozmanitý charakter právnych vzťahov, ktoré v individuálnych prípadoch vznikajú. Záverom sa žalovaný odvoláva na princíp právnej istoty a súvisiace rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Argumentácia žalovaného je však v tomto smere rovnako nepochopiteľná. Účelovo sú Žalovaným od začiatku ignorované a prehladané skutočnosti, že samotné podpísanie Kúpnej zmluvy bolo vyústením rozsiahlych a komplexných vzťahov majúcich svoj pôvod v tom, že Mesto Ružomberok nemalo svojho času možnosti a prostriedky na výstavbu vodných stavieb, ktoré by zásobovali predmetnú oblasť Hrabovskej doliny pitnou vodou. Súkromní developeri tak zvláštnych zdrojov financovali nevyhnutné vodné stavby dodávajúce pitnú vodu. Súčasťou týchto vzťahov boli tiež dohody o majetkovom vysporiadaní. Avšak Žalovaný sa vysporiadal len so spoločnosťou CPI, ktorej investície do Hlavného vodovodu predstavovali 41 %. Voči žalobcovi, ktorý sa na výstavbe Hlavného vodovodu podieľal v rozsahu 59 %, sa Žalovaný odmlčal, prestal komunikovať a neprejavil vôľu doriešiť doposiaľ otvorené majetkové vzťahy. Je však nemysliteľné a právne neudržateľné, aby náklady na vodovod zásobujúci Hrabovskú dolinu znášal žalobca, Družstvo Fatrapark II. Ružomberok, teda nepriamo súkromné osoby čoby členovia tohto družstva, ktorí vlastnia byty a nebytové priestory v bytovom dome FATRA PARK II - Hrabovo. V kontexte samotnej podstaty a pôvodu tohto sporu je prinajmenšom paradoxne, že na princíp právnej istoty sa odvoláva práve žalovaný, ktorý so žalobcom prestal komunikovať, nejavil záujem o doriešenie otvorených majetkových vzťahov, vysporiadal sa len s jedným subjektom a majetkové nároky Žalobcu jednoducho prehliadol. Vychádzajúc z toho, že zo strany Žalovaného zostali tieto dohody nepovšimnuté a nedoriešené, možno považovať jeho odvolávanie sa na princíp právnej istoty za bezpredmetné a zavádzajúce. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a s odkazom na obsah žaloby, súvisiacich vyjadrení a odvolania žiadame, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“

19. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý nesúhlasil s vyjadrením žalobcu zo dňa 02.12.2021 a považoval ho za nedôvodné, čo obsahu ako aj dôvodov vyjadrenia. „Opätovne strana žalovaná uvádza, že rozsudok Okresného súdu v danej právnej veci je náležite odôvodnený, ako už poukazovala strana žalovaná, že z ustanovenia rozsudku NS SR 2Cdo/205/2009, preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho rozhodnutia.“ Právny názor žalobcu ohľadom ďalších dôvodov vyjadrenia žalobcu neobstoja, nakoľko nemožno súhlasiť, že ide o samostatné dve kúpne zmluvy. Žalovaný túto skutočnosť vyjadril vo svojom prvom vyjadrení zo dňa 09.11.2021, kedy si žalovaný riadne z kúpnej zmluvy splnil svoje povinnosti ako kupujúci. Zároveň zmluvné strany v článku VI. - záverečné ustanovenia v bode 4 vyhlásili, že zmluva nebola uzavretá v tiesni, za nápadne nevýhodných podmienok a ani v omyle. V článku 5 je vyhlásenie zmluvných strán, že na znak súhlasu s jej obsahom strany pripájajú svoje vlastnoručné podpisy. Z toho je zrejmé, že nie je možné sa domáhať neplatnosti kúpnej zmluvy. Žalovaný trvá na tom, že kúpna zmluva je platná a iný prístup by bol v rozpore s princípom právnej istoty a dobrej viery účastníkov konania. Právna argumentácia žalobcu vo vyjadrení v celom rozsahu neobstoja a žalovaný zotrváva na svojich všetkých písomných podaniach a vyjadreniach. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

20. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

21. Podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

22. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

24. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

25. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

26. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

27. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

28. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/15/2022-188 zo dňa 17.10.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

29. Primárne odvolací súd uvádza, že po vykonaní odvolacieho prieskumu v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu, sa stotožnil so skutkovým aj právnym stavom, tak boli ustálené okresným súdom, cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v podrobnostiach naň odkazuje, ako už uviedol vyššie, avšak na dotvrdenie správnosti prijatých záverov okresným súdom, považuje za podstatné zodpovedať na niektoré odvolacie otázky položené žalobcom, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu relevanciu vo vzťahu k posudzovaniu správnosti prijatých záverov okresným súdom.

30. Nestotožnil sa odvolací súd s názorom odvolateľa, že v rozsudku absentuje zásadné odôvodnenie rozhodnutia.

31. V procesnej rovine žalobca považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný pre neúplnosť dôvodov podľa odvolateľa rozhodných pre vecne správne rozhodnutie sporu. Uvedený dôvod je možné podriaďiť podriadiť i pod § 365 ods. 1 písm. b) CSP. K vyššie uvedenému odvolací súd primárne uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06). Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa k veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich

vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

32. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

33. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

34. Niet pochýb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv strán sporu, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochýb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu k takej žalobcom namietanej vade procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorá by predstavovala naplnenie § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nedošlo. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (k tomu pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higijs c. Francúzsko z 19. februára 1998) [pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 z 26.11.2012]. Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok okresného súdu splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pozri III. ÚS 119/03). To, že sa odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením

veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu súdu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

36. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

37. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie vecí konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

38. Pokiaľ žalobca nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalobcu. Inými slovami, ak žalobca v odvolaní nerozporoval iné skutočnosti, závery prijaté okresným súdom, tak potom ani krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby pri absencii takýchto odvolacích dôvodov žalobcu podrobil posudzovaniu závery okresného súdu, viažuce sa ku skutočnostiam a dôvodom nenamietaným žalobcom. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP.

39. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu a prejednávanej veci je potrebné, aby odvolací súd uviedol, že „Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. januára 2012, sp.zn. 6 Cdo 214/2011).

40. Vo všeobecnosti platí, že kúpna zmluva je zmluvou konsenzuálnou, nie zmluvou reálnou. Keďže v zmluvných vzťahoch zásadne platí zmluvná sloboda, je nutné uviesť, že nikoho nemožno nútiť, aby určitú vec predal a rovnako nikoho nemožno nútiť, aby určitú vec kúpil, okrem prípadov, kedy tak ustanoví samotný zákon alebo zmluva (napr. zmluva o budúcej zmluve). Uzatvorenie kúpnej zmluvy závisí výlučne od slobodnej vôle zmluvných strán, ktoré sa rozhodli kúpnu zmluvu uzatvoriť. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovo-právnym vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť plniť záväzok. K úkonu je potrebný návrh (oferta) a prijatie návrhu (akceptácia). Pre vznik kúpnej zmluvy platia všeobecné ustanovenia o zmluvách, pričom zákon pre jej vznik nevyžaduje žiadnu špeciálnu formu uzavretia, okrem kúpnej zmluvy, predmetom

ktorej je nehnuteľnosť zapísaná v katastri nehnuteľností, ktorá musí mať písomnú formu. Pre kúpnu zmluvu je rovnako charakteristická jej odplatosť, nakoľko každá zo zmluvných strán jej uzatvorením získava prospech, ktorý musí vyvážiť protiplnením. Základnou črtou kúpnej zmluvy je skutočnosť, že kúpna cena musí byť vyjadrená v peniazoch, resp. musí byť uvedený aspoň spôsob jej určenia. Žalobca v prvoinštančnom konaní tvrdil, že z Kúpnej zmluvy vyplynul nepoctivý zámer žalovaného, ktorý úmyselne konal na škodu žalobcu, že žalovaný uviedol žalobcu do omylu a dosiahol podpísanie Kúpnej zmluvy ľstou. Pre vyvolanie omylu zo strany žalovaného a pre posúdenie jeho nepoctivého zámeru podľa žalobcu nie je vôbec podstatné, že text kúpnej zmluvy pripravil žalobca. Vyvolanie omylu, podľa žalobcu, spočívalo v samotnej motivácii na uzavretie kúpnej zmluvy, bez dohody na celkovom majetkovoprávnom vysporiadaní a usporiadaní vzťahov by nemal žalobca rozumný dôvod na podpísanie kúpnej zmluvy.

41. Z predloženej kúpnej zmluvy zo dňa 21.11.2018 podľa záverov okresného súdu vyplynulo, že táto bola uzavretá dňa 21.11.2018 medzi žalobcom, t.j. Družstvom Fatrapark II. Ružomberok ako predávajúcim 1) a spolu s ním spoločnosťou IDEAL CONCEPT, s.r.o., Štiavnička 245, 034 01 Ružomberok, IČO: 51 633 418, ako predávajúcim 2) na strane jednej a žalovaným, t.j. Vodárenskou spoločnosťou Ružomberok, a.s. ako kupujúcim na strane druhej. Predmetom kúpnej zmluvy bol záväzok predávajúcich, že na kupujúceho prevedú svoje spoluvlastnícke podiely (predávajúci 1/ spoluvlastnícky podiel vo výške 3/5 a predávajúci 2/ spoluvlastnícky podiel vo výške 2/5) k „Vodnej stavbe“ v celom rozsahu a kupujúci nadobudne od predávajúcich ich spoluvlastnícke podiely k „Vodnej stavbe“ v celom rozsahu. Žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu resp. jeho časti, t.j. určenia, že uvedená kúpna zmluva je v časti prevodu spoluvlastníckeho podielu Družstva Fatrapark II. Ružomberok v rozsahu 3/5 neplatná. Okresný súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že stranami sporu v sporovom konaní sú žalobca a žalovaný, pričom § 75 - § 78 CSP rozlišuje procesné spoločenstvo ako samostatné, nerozlučné a nútené. Účastníkom kúpnej zmluvy, ktorej neplatnosti, resp. jej časti sa žalobca domáha, je teda nielen žalobca (predávajúci 1) a žalovaný (kupujúci), ale na strane predávajúceho aj predávajúci 2), a to spoločnosť IDEAL CONCEPT, s.r.o., t.j. kúpnu zmluvu uzatvoril aj ďalší podielový spoluvlastník „Vodnej stavby“. Okresný súd dospel k záveru, s ktorým sa odvolací súd stotožnil ako s vecne správnym cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP, že takto uplatnený nárok sa týka aj ďalšieho účastníka predmetnej zmluvy, spoločnosti IDEAL CONCEPT, s.r.o., a preto, podobne ako pri akomkoľvek inom záväznom posudzovaní viacstranného právneho vzťahu, by mali byť účastníkom tohto konania všetci účastníci napadnutej zmluvy - nútené spoločenstvo. Z povahy veci je teda, nielen podľa okresného súdu, ale aj podľa krajského súdu, z hľadiska vecnej legitímácie potrebné, aby v konaní vystupovalo spoločenstvo účastníkov. „V občianskom súdnom konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy musia byť účastníkmi všetci, ktorí túto zmluvu uzavreli (prípadne ich právni nástupcovia), a to buď ako žalobcovia alebo ako žalovaní. V týchto veciach totiž účastníci kúpnej zmluvy vystupujú ako nerozluční spoločníci“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 122/2002, ZSP 30/2004). V danom prípade sa otázka neplatnosti kúpnej zmluvy (bez ohľadu na to, že žalobca sa domáha určenia neplatnosti kúpnej zmluvy v časti prevodu spoluvlastníckeho žalobcu ako predávajúceho 1/ v rozsahu 3/5) uzatvorenej naraz viacerými osobami, tak ako je uvedené vyššie, dotýka aj ďalšej osoby (subjektu tohto právneho vzťahu), ktorá však nie je zúčastnená v tomto konaní, t.j. v predmetnej veci sa na konaní ako žalobcovia nezúčastňujú všetci účastníci napadnutej zmluvy. V odvolaní žalobca vo vzťahu k predajcovi 2 uviedol, že sa „Jedná sa teda celkom zrejme o odlišné predmety prevodu a odlišných predávajúcich, ktorých v samej podstate veci nespája nič. Preniesť argumentáciu súdu do praxe by znamenalo, že pre splnenie procesnej podmienky vecnej legitímácie účastníkov civilného by tiež postačovalo, keby sa predmetné kontrakty nachádzali na dvoch fyzicky oddelených listinách. V takom prípade možno predpokladať, že Súd by o spoločnosti IDEÁL CONCEPT ako predávajúcom 2 bližšie informácie nevedel, nepoznal by obsah listiny, ktorou sa prevádzal 2/5 spoluvlastnícky podiel k vodnej stavbe Prepojenia vodovodu na Vodárenskú spoločnosť Ružomberok a počas konania by sa nevynorila žiadna pochybnosť o nedostatočnom okruhu účastníkov konania.“ Vo vzťahu k tejto odvolacej argumentácii žalobcu považuje odvolací súd za podstatné poukázať na samotné znenie písomne vypracovanej a uzatvorenej kúpnej zmluvy, s dôrazom na časť, o ktorej žalobca tvrdí, že je samostatným zmluvným vzťahom, ktorého neplatnosti sa domáha, pričom podľa žalobcu analogicky možno pre tento prípad odkázať na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2010 sp.zn. 3Cdo 51/2009, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2011. Odvolací súd vzhľadom na výsledky odvolacieho konania uvádza, že sa nemohol stotožniť s odvolaním žalobcu v rovine tvrdení, že predmetná kúpna zmluva obsahuje dva od seba oddeliteľné zmluvné vzťahy, ktoré síce majú ako spoločného menovateľa žalovaného čoby kupujúceho, no navzájom sa nekrížia, nezasahujú do seba a ani nie sú vzájomne podmienené. Odvolací súd v rovine svojich záverov odkazuje

na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP a zároveň v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, s tým že akcentuje celé obsahové znenie kúpnej zmluvy, s dôrazom i na článok II. bod 1 (rub č.l. 18 spisu), z ktorého vyplýva, že „Predávajúci touto zmluvou prevádzajú na kupujúceho svoje spoluvlastnícky podiely k Vodnej stavbe v celom rozsahu a Kupujúci nadobúda od Predávajúcich ich spoluvlastnícke podiely k Vodnej stavbe v celom rozsahu. Na základe prevodu z Predávajúcich na Kupujúceho podľa tejto Zmluvy sa Kupujúci stáva výlučným vlastníkom Vodnej stavby(podieli 1/1)“, z ktorého nevplyva, že by išlo o dve samostatné zmluvy, ak kupujúci prejavil výslovne vôľu stať sa „výlučným vlastníkom Vodnej stavby (podiel 1/1)“ a predávajúci prevádzajú „svoje spoluvlastnícky podiely k Vodnej stavbe v celom rozsahu a Kupujúci nadobúda od Predávajúcich ich spoluvlastnícke podiely k Vodnej stavbe v celom rozsahu“. Na základe uvedeného potom argumentácia žalobcu o existencii dvoch samostatných vzťahov vtelených do písomného vyhotovenia Kúpnej zmluvy uzavretej 21.11.2018, nemohla obstáť. V odvolaní žalobca uviedol „Bezpochyby je potrebné skúmať charakter vzájomných vzťahov vznikajúcich pri rôznych situáciách s ohľadom na to, či sú nejakým spôsobom ostatní spoluvlastníci prepojení s predmetom konania a či oprávnené záujmy môžu byť nejakým spôsobom výsledkom konania ovplyvnené“, pričom odvolací súd postupoval v týchto intenciách, avšak dospel k rozdielnym záverom ako žalobca, ktoré závery nevytvárali priestor na odklon od záverov okresného súdu. Vecnú legitimitáciu v spore o určenie neplatnosti zmluvy má zásadne len ten, kto je účastníkom právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak má byť určená neplatnosť zmluvy, musia byť účastníci konania všetci, ktorí ju uzavreli (napr. rozhodnutie Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 11/2003).

42. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 31.07.2012, sp.zn. 29 Cdo/1816/2011 sa konštatuje, že „Posúdenie toho, či je možné oddeliť časť úkonu od ostatného obsahu, úzko súvisí s jeho výkladom; uplatnia sa preto interpretačné zásady, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 35 ods. 2 OZ. Pritom oddeliteľnosť je nevyhnutné posudzovať podľa obsahu právneho úkonu; je preto rozhodné, či ide o časť právneho úkonu obsahovo oddeliteľnú (je bezvýznamné, že sa právny úkon týka veci, ktorú je možné oddeliť)“. V odvolaní žalobca uviedol, že z uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky z 27.04.2007, sp.zn. 33 Odo 410/2006 vyplýva, že: „Nie je vylúčené, aby boli do jednej listiny pojaté viaceré právne úkony. Ak je jeden z nich postihnutý neplatnosťou, musí sa súd zaoberať tým, či ho možno oddeliť od ostatného právneho úkonu (§ 41 OZ), pričom treba dbať na to, aby bola rešpektovaná vôľa účastníkov s prihliadnutím na účel, dosiahnutie ktorého sledovala osoba konajúca právny úkon. Len tak možno zistiť, či ide o právne úkony navzájom od seba oddeliteľné a spôsobilé na samostatnú existenciu, alebo či je potrebné považovať zmluvu ako jeden nedeliteľný celok. Na posúdenie toho, či je časť právneho úkonu oddeliteľná od jeho ostatného obsahu, sa pritom uplatňujú interpretačné zásady, ktoré vyplývajú z § 35 ods. 2 OZ.“ Odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu, vzhľadom na prijaté závery, s dôrazom na obsahové znenie predmetnej kúpnej zmluvy, nezistil skutočnosti, ktoré by mu umožňovali vyhodnotiť predmetnú zmluvu ako takú, ktorá by obsahovala viaceré žalobcom tvrdené právne úkony, preto judikatúra, na ktorú poukazoval žalobca v odvolaní nebola vyhodnotená ako taká, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožnil.

43. Krajský súd vo vzťahu ku svojim záverom zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

44. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

45. Považuje sa na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval žalobca na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie je rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“, avšak pre účely tohto konania uvedená judikatúra nebola odvolacím súdom vyhodnotená ako relevantná.

46. Záverom zhrňajúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľom namietané v odvolaní naplnenie § 365 ods. 1 písm. b), e), h) CSP. Na základe preskúmaného postupu konania pred okresným súdom odvolací súd dospel k záveru, že nebolo zistené, že by sa zasahovalo do výkonu práv žalobcu spôsobom, ktorý by porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Preto bolo nevyhnutné vychádzať z výsledkov vykonaného dokazovania uskutočneného okresným súdom ako z relevantného základu pre posúdenie relevantnosti útoku žalobcu na to, aby vo vyvolanom odvolacom konaní krajský súd posúdil odvolacie dôvody žalobcu, nebolo potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie. Okresný súd sa vyjadril k podstatným okolnostiam sporovej veci, k podstatným dôkazom, a preto nebol zistený dôvod na zmenu rozsudku okresného súdu v napadnutých výrokoch ani na jeho zrušenie a vrátenie okresnému súdu na ďalšie konanie.

47. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie, a to vo výroku vo veci samej, ako i v závislom výroku o trovách konania. V podrobnostiach odkazuje za primeranej aplikácie § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.